

ANNE SPANGET × LARSEN

VILDTMANER

DEL 2
AF ASKENS MAGIKERE

KRABAT

ANNE SPANGET × LARSEN

VILDTMANER

DEL 2 AF ASKENS MAGIKERE

Bøger i serien

Askenfjeld - Del 1 af Askens Magikere

Vildtmaner - Del 2 af Askens Magikere

KARAKTERLISTE

VILDTMÅNER

Askenfjeld

Mirja af Askenfjeld: Efterkommer af Miramar, den sidste af Askens Magikere.

Agnar Ulvejæger: Berygtet jæger og kongens stifter.

Tamsin Siberius d. y.: Kongelig skriver ved biblioteket i Lionas Stad.

Helena: Urtekone på Askenfjeld.

Tessa: Kogekone på Askenfjeld.

Line og Janne: Tessas køkkenpiger.

Urs: Staldmester på Askenfjeld.

Gamle Esajas: Brygmester, slagter og gartner på Askenfjeld.

Lau og Keli: Jægere på Askenfjeld.

Cira: Kriger og nytilflyttet på Askenfjeld.

Kongens folk

Jarl Bjor Ildmun: Leder af heksejægerne og jarl på Askenfeld.

Kong Gjermund af Lionas Stad: Enevældig hersker over de vidtstrakte skove, med herresæde i Lionas Stad.

Kronprins Hakan af Lionas Stad: Kong Gjermunds eneste søn og arving.

Skovens folk

Fennian: Skovens Konge.

Grahn: Skovens hjerte og Fennians søn.

Anjanka: Omrejsende kræmmerske. Stenvarde.

Emmanuel: Smed på Askenfeld, og Anjankas stenbroder.

Klippehyrde.

Julian/Sølvbark: Barde på Askenfeld. Træ-ånd af asketræet.

Kirsa: Ung træ-ånd af Elmekrattet.

Ravn: Vildtmaner, kaldt ravnekongen eller den vilde konge.

Iana: Hvid ulv.

DÆMON OG TROLDKVINDE - EN ØJENVIDNEBERETNING

Bevidnet af jarl Bjor Ildmun, nedfældet af skriver T. Siberius d. y. i nærvær af den ærværdige kong Gjermund af Lionas og hans søn, kronprins Hakan.

Tordenen bragede, og jorden rystede, da jarlen Bjor Ildmun fik bud om forbandelsen og drog fra Tinge. Der var trolldskab løs på Askenfeld igen!

Hurtigere end vinden rejste han med sine brave heksejægere til den høje borg og kunne med egne øjne bevidne et gruopvækkende syn.

En trolldkvinde, mægtigere og farligere end nogen anden før hende, havde rejst sig på Askenfeld for at konfrontere sin ærkefjende, - en

dæmon, der havde hærget borgen i årevis under dække af at være Askenfelds barde. Han havde holdt hele Askenfeld for nar. Ikke mindst jarlen selv.

Ild og sten føg om hovederne på dæmonen og troldkvinden, mens de dystede mod hinanden med deres trolddom. Til sidst påkaldte troldkvinden selve skovens kraft, hun råbte magiske ord og remser og løftede sine arme, og alt eksploderede omkring hende. Dybe kratere blev flået i jorden, alt blev slynget op i luften, træer, dyr og sagesløse mennesker var prisgivet denne rasende troldkvindes magt. Jarlen så med sine egne øjne, hvordan troldkvindens mægtige eksplosion også tilintetgjorde dæmonen, så kun hans menneskelige klædedragt var tilbage.

Da støvet endelig havde lagt sig, rejste jarlen sig modigt foran troldkvinden. Hendes hår stod i flammer, og hendes hænder var knyttede kampesten, men jarlen havde retfærdigheden på sin side.

”Vig tilbage til, hvor du kom fra, heks! Jeg har bevidnet din ødelæggende kraft, så du kan ikke benægte hvad du er! Hverken hekse eller dæmoner har noget at gøre på Askenfeld, og jeg vil ikke hvile, før du og alle af din slags hænger i galgen.” Jarlen og heksejægerne trak deres våben.

Heksen lo en hånlig og skinger latter, hvorefter hun truende løftede armene i vejret igen, klar til at gentage den voldsomme kraftudladning. Jarlen indså hurtigt, at det ville betyde, flere uskyldige menneskers liv gik tabt, hvis denne troldkvinde fik lov til at udløse endnu et mægtigt brag. Kløgtig som han var, sænkede han sit våben, og heksen smilte ondt: "Forsvind, jarl. Løb så hurtigt du kan, for dette sted er ikke længere dit, men tilhører nu mig."

"Vent til kong Gjermund af Lionas får nys om dette!" dundrede jarlen, hvortil heksen blot svarede, "Skynd dig afsted til din konge og fortæl, hvad du har bevidnet her. Lad ham vide, at der igen hersker en heks på Askenfeld! Intet kan besejre mig, du har set min styrke!"

KAPITEL 1

I LIVE

Presset mod ørerne føles som vand.

Kun langsomt bryder lyde igennem.

En hæs raslen hver gang nogen trækker vejret.

En stille hjerterytmepulserer et sted under huden.

Langsomt husker hun sin krop og sig selv.

Hun er Mirja. Hun trækker vejret. Hendes hjerte slår.

Hun er i live.

orsigtigt åbner hun sine sviende øjne. Hvor er hun? Alt svømmer for hendes blik. Med besvær drejer hun hovedet. Hun kan se en væg af grove bjælker. Et lille vindue aftegner sig i halvmørket halvt dækket af et kraftigt stykke skind. Hun er i en træhytte. Men ikke en hytte hun kender.

Prøvende løfter hun sin ene arm og så den anden. De lyster stadig, selvom de føles slappe og svage.

Hun kan mærke groft ildstof og varmt hø mod sine fingre. En seng. Hvis seng?

Mirja stivner. Der sidder en skikkelse i det ene hjørne af hytten med ryggen til. Kun en silhuet mod skæret fra flammerne i et ildsted. En mand. Brede skuldre. Kraftigt hår. Duften af piberøg.

Hjertet dunker voldsomt i halsen og gør hende svimmel.

”Hvor er jeg?” kvækker hun og gisper af smerte. Hendes brystkasse brænder.

Med et sæt vender skikkelsen sig om. Som i et glimt ser hun lysende øjne, der flammer op i et mørkt ansigt. En trækning ved kæben blottet mandens tænder i et lydløst hvæs.

Mirja må blinke et par gange, før hun genkender manden.

Det er Agnar.

”Mirja.” Ulvejægerens stemme er hæs. Han rejser sig fra ildstedet og sætter sig på sengekanten. Håret er langt og uregerligt, og han har groet et tæt fuldskæg, men hans øjne ligner sig selv. Grå og varme i et solbrunt ansigt. Ikke gule og lysende. Hun må have set syner.

”Hvor er jeg? Hvorfor er ...” Mirja må overgive sig til et hivende hosteanfald.

”Shhh. Rolig nu. Du er i sikkerhed. Men du var kommet til skade. Du har ligget syg,” afbryder Agnar. ”Jeg fandt dig i skoven, under den store eg. Kan du huske det?”

Mirja ryster på hovedet.

”Hvad husker du?” Jægerens pande fures af rynker.

Billederne skyller igennem Mirja ledsaget af forvirrende følelser. Hun husker tydeligt flugten fra ulvene og kampen hos Egfaderen. Hun så Julian forlade sin krop og blive ét med asken. Skælvende kniber hun øjnene sammen. Ravn. Vildtmaneren. Hun slog ham ihjel.

Et halvkvalt hulk undslipper hendes bævende læber. Minderne åbner et bundløst krater under hende. Skete det virkelig? Lykkedes det hende at hæve skovens forbandelse? Som i tåger ser hun Grahn, skovens hjerte, træde igennem portalen til skovens rige. Skælvende løfter hun sin hånd op til sin hals og knuger om Grahns amulet. Den lille rodnøgle ligger trofast mod hendes bryst. Den er virkelig. Det skete. Hun husker alt.

”Rolig! Du har ligget i sengen længe, så du er svag.” Agnar stryger sit filtrede hår tilbage.

”Hvor længe?” piber Mirja.

”Længe nok. Du har været lang tid om at hele.” Jægeren rejser

sig fra sengen og går hen til det lille ildsted. Han dypper en øse ned i en lille gryde, der hænger over flammerne, og hælder væske over i et krus. ”To af dine ribben var brækkede. Du fik betændelse i lungerne og høj feber. Jeg var så småt begyndt at tvivle på, om du havde lyst til at vende tilbage.”

”Brækkede?” Mirja berører forsigtigt en forbindelse bundet stramt om hendes overkrop.

”Det må være sket i skovens brag. Du er faldet eller har ramt noget.” Agnar rækker hende kruset. ”Her. Drik!”

Forsigtigt presser Mirja sig op med albuerne og tager imod. Kruset er varmt. Væsken er tyktflydende og dufter sært.

”Hvad er det her?” Mirja rynker på næsen.

”Drik!” bider Agnar, hvorefter han sukker og fortsætter med blidere stemme. ”Det tager toppen af smerterne, så du kan hele.”

En trækning spiller over jægerens ansigt. Han bærer på sin egen smerte, husker Mirja. Agnar ledte efter skovens portaler, længe før hun overhovedet vidste, de eksisterede. Han havde mistet nogen i skoven. En kvinde.

Mirja nipper til kruset. En krydret og bitter smag prikker på hendes tunge. Det føles rart at sluge den varme bryg. Bare at fokusere på den følelse og slippe verden. Varmen, der spreder sig ned igennem hendes krop og den sitrende summen på læberne.

Så meget rarere end at konfrontere minderne og se virkeligheden i øjnene. Mirja tør ikke at tænke nogen tanker til ende. Alt er for uoverskueligt. Så hellere fokusere på her og nu.

Agnar rækker ud efter sin læderfrakke, der hænger på et søm ved siden af døren. ”Jeg går en runde, inden solen går ned,” mumler han.

Hvad skal det sige? Mirja har slet ikke lyst til at være alene.

”Jeg troede, du var død!” bryder det ud af hende. ”Jeg så dig kæmpe med en hvid ulv.” Scenen spiller for hendes indre. Jægeren faldt på knæ foran hunulven med en hvisken på læben, før dyret sank sine hjørnetænder i hans strube. ”Du blev bidt?” En konstatering mere end et spørgsmål.

Agnars ansigt formørkes. Han fnyser, trækker ned i sin grove tunika og blottet sin hals. Mirja gyser. Et tydeligt bidmærke blomstrer på hans strube, som en påmindelse om døden. Agnars hud rundt om såret er arret og misfarvet, kun delvist skjult af fuldskægget.

”Det burde jeg også være,” knurrer Agnar. ”Død. Biddet gik lige igennem struben.” Han fører hånden tværs over sin udstrakte hals.

”Hvordan kan du så være i live?”

Jægeren trækker på skuldrene. ”Skæbnen har sine egne fordærvede planer med mig, lader det til. På sin vis har jeg vel fortjent at

blive hjemsøgt på denne måde.” Han rynker brynene og stirrer ned i plankegulvet.

Det giver ikke mening. Hvad mener han med hjemsøgt? Det er vel nærmere et mirakel, at han har overlevet ulvens bid. Mirja kniber læberne sammen. Hun kender jægeren godt nok til at vide, at hun ikke skal presse ham med flere spørgsmål om hans overlevelse lige nu.

”Hvad med ulven?” prøver Mirja forsigtigt.

”Hun overlevede også. Hun jager her i Nordskoven.” Agnar løfter hovedet og ser på Mirja. Der spøger stadig en sorg i jægerens blik, men der er også noget andet og mere på færde. Mirja er ikke helt sikker på, hun har lyst til at vide, hvad det er.

”Er vi i Nordskoven? Hvad er det her for et sted?” Mirja nipper til den varme væske igen og ser sig om i den lille stue.

”Det er en jagthytte. Jeg plejede at bruge den, når jeg gik i skoven her oppe nord for Askenfeld.” Agnar smiler alvorligt. ”Nu tjener den mig som fast tilflugtssted på afstand fra alle galningene på borgen. Ingen kender hytten her ud over mig. Så vi kan være i fred.”

Mirja stirrer uforstående på ham. Hvis Askenfeld stadig står, hvorfor bor han så ikke dér?

”Jeg foretrækker skoven,” svarer jægeren, som om han kan læse

hendes tanker. Så vender han sig om og lægger hånden på dørens skydelås.

”Agnar?”

”Mm.” Jægeren læner sig op ad dørens egetræsplanker og ser afventende på hende.

”Jeg vil tilbage til Askenfjeld.” I glimt ser hun borgens køkken for sig og alle de velkendte gange og korridorer. Hendes hjem. Et overvældende savn skyller ind over hende. Et savn efter at vende tilbage til en tid hvor alt var mere simpelt.

”Held og lykke med det. Askenfjeld er forandret lige som alt andet efter braget. Anjanka huserer som en dronning over borgen nu. Jeg tror bestemt ikke, hun vil blive glad for at se dig.”

”Er det *derfor*, du gemmer dig her? På grund af Anjanka?” Mirja ser den farvestrålende kræmmereske for sig. Hun har bragt eksotiske varer fra fjerne egne til Askenfjeld lige så længe, Mirja kan huske. Har hun slået sig ned på borgen?

Agnar rynker brynene. ”Jeg *gemmer* mig ikke,” hvæser han. ”Men ja, jeg vælger at undgå hendes selskab. Af mange grunde. Men derudover er det bedst for alle, at jeg holder mig på afstand. Alt er forandret.”

Jægeren skyder låsen til side og åbner døren. Uden at se sig tilbage forsvinder han ud i skoven. Døren går i med et tungt bump

og efterlader Mirja alene med sine tanker.

Alt er forandret. Mirja lader ordene synke ind. Hun kan ikke slippe fornemmelsen af, at Agnar har flere grunde til at holde sig på afstand end hans forkærlighed for skoven.

KAPITEL 2

ALT ER FORANDRET

Mirja misser med øjnene i det skarpe morgenlys. Luften er lun og fyldt med glimtende pollen og insekter, der summer ind og ud mellem de høje græsstrå.

Vaklende tager hun endnu et skridt. Hjertet dunker i halsen på hende, og hun hiver efter vejret, selvom hun kun er gået et lille stykke væk fra jagthytten. Men hun har brug for at komme ud og se med sine egne øjne. Skoven. Og Askenfeld.

Med rystende ben lader hun sig dumpe ned på en træstub. Rundt om hende ligger mange faldne træer og knækkede grene som vidnesbyrd om den store ødelæggelse. Men lige så mange nåle- og løvtræer står stærke og strunke og gløder grønne i solen.

Intense bølger af dufte skyller imod hende; solvarmt træ, kryd-

rede grannåle og fugtig muld. Skovbunden pibler af spirer og insekter. Blomster i mange farver glimter dugvåde mellem de tunge bregner. Askeskoven har altid været imponerende, men nu er den nærmest overvældende i sin kraft. Mirja sukker af lettelse. Det var ikke forgæves. Skoven lever!

Jagthytten ligger på et plateau kilet ind i bjergsiden. Fra sin plet i solen kan hun se langt til alle sider. I det fjerne, mod sydøst, troner Askenfjeld omgivet af den bølgende skov. Tårnene knejser, ranke som altid, oplyst af solens første stråler. Havde hun forventet andet? Forestillede hun sig, at borgens var sprængt i stykker og jævnet med jorden?

En flok krager letter fra Askenfjelds tage og cirkler dovent over borgens. Ved første øjekast virker deres bevægelser tilfældige, men ved nærmere eftersyn ligner deres flugt koordinerede ringe om borgens højeste tårn og selve borggården.

Mirja blinker tårer væk fra øjnene. Hvorfor skulle hun føle noget for den borg efter alt det, der er sket? Er det sorg eller frygt, der fylder hende? Døden eller livet der tynger?

Hun er i live, minder hun sig selv om, uanset hvor uretfærdigt det føles lige nu. Mirja trækker vejret dybt. Hendes hals gør ondt, og saltvandet svier. Hvad skal hun gøre med det liv, hun har?

”Gid det sted var jævnet med jorden!”

Agnars skurrende stemme får Mirja til at fare sammen. Hun hørte ham ikke nærme sig. Jægeren står med en død hare slynget over skulderen. Han kom ikke tilbage til hytten aftenen før. Mirja skotter til den høje mand. Har han jaget hele natten?

”Hvorfor?”

”Alt ville være mere enkelt.”

Mirja kan ikke lade være med at smile. Typisk Agnar at sige noget uden at sige noget. Jægeren fortrækker ikke en mine, men ser alvorligt ud over landskabet med borgen tronende i midten. Hans brune manke er ret og samlet stramt i nakken. I sollyset er de grå stænk i hår og skæg tydelige. Hans hånd hviler på kniven i bæltet. Mirja bemærker friske sår på hans knoer.

”Du sagde i går, at Anjanka stadig bor der. På Askenfjeld. Men vel ikke alene? Hvad med jarlen?” Mirja nikker mod borgen og gyser ved tanken om Bjor Ildmun og hans domstol.

”Jarlen flygtede til Lionas Stad med sin husfoged og sine heksejægere efter skovens brag, og Anjanka var ikke sen til at gøre krav på pladsen. Hun forestiller sig, at Askenfjeld skal tjene hende nu. Det var jo Anjanka, der befriede Askenfjeld fra dæmonen og derved løftede forbandelsen, husker du nok.” Agnars skæve smil oplyser hele hans ansigt. Han sætter sig på en sten ved siden af

Mirja og trækker en slank pibe op af lommen.

”Det er jo løgn!” sprutter Mirja og må holde sig om livet for ikke at hoste.

”Jaså?” Jægeren ler og lægger en hånd på Mirjas ryg. ”Siger du, at Anjanka bøjer sandheden til egen fordel?”

Mirja rynker brynene. ”Det, hun gjorde mod Julian, havde intet med ... hun havde intet med at hæve forbandelsen at gøre. Det var mig der ... ved Egfaderen ... jeg ...” Mirjas hals snører sig sammen. Tårerne presser sig igen frem af øjenkrogene. Hun kan ikke sige ordene. Hun kan ikke tænke tanken til ende. Hun vil ikke se billederne af Ravn for sit indre. Febrilsk presser hun sine håndflader mod øjnene.

”Jeg ved, det var dig, Mirja. Og hvad det end var, du gjorde, så virkede det. Forbandelsen er hævet.” Agnars hånd ligger varm og rolig mod hendes ryg. ”Skoven er fri takket været dig og mere levende end nogensinde. Men jeg er ikke sikker på, at Anjanka ønsker at blive mindet om din rolle i den sag.”

Først da Mirja igen kan trække vejret roligt, fjerner Agnar sin hånd. Han stopper sin pibe og lader duften af aromatisk tobak fylde luften.

Mirja husker Anjanka stå med en hævet fakkell og udpege Julian over for hele Askenfjeld. Hun skælver ved tanken. Forræderiske

Anjanka. Det er muligt, at hun og Julian havde lavet en pagt, men hun brød hans tillid ved at afsløre ham som træånd. Mirja husker tydeligt Julians ord, da han fortalte hende, at Anjanka var en stentrold. *De er lige så stedige og trofaste, som de er griske og magtsyge.* Ifølge barden har Anjanka altid hungret efter magisk magt, måske fordi stentroides medfødte evner i den retning er begrænsede. Det ville ligne Anjanka at gribe chancen for at få magt, hvis den tilbød sig. Med heksejægerne af vejen, så har hun set sit snit til at stige i graderne. Fint. Men det skal ikke afholde Mirja fra at tage hjem. Askenfjeld er mere hendes hjem, end det er Anjankas hjem. Anjanka er en omrejsende kræmmerske, hvorfor skulle hun pludselig have ambitioner om at slå sig ned?

”Med heksejægerne af vejen kan jeg tage tilbage, Agnar. Der er vel plads til både Anjanka og mig?”

Jægeren suger liv i en glød i piben. ”Hvis du vender tilbage til Askenfjeld, så skal du huske på, at intet er som før. Du er ikke længere en anonym køkkenpige, der kan skjule sig i skyggerne. Alle så din kraft. Alle ved, du er troldkvinde. Alt har forandret sig.”

”Jamen jeg kan da ikke bare blive her?”

”Det er op til dig. Jeg siger bare, du skal huske på, hvem du er nu. Lige nu tror alle, du døde i skovens brag. Hvis du sætter din fod på Askenfjeld, så er du troldkvinden Miramars arving, der vender

tilbage for at indtage sin retmæssige plads. I alles øjne. Og det tror jeg bestemt ikke, Anjanka vil bryde sig om.” Fine smilerynker spiller om Agnars øjne.

Skovens liv pibler og summer omkring dem, mens de sidder tavse i solen.

Hvad skal hun gøre med det liv, hun har? Burde hun lytte til Agnar og gøre lige som ham? Hun kunne vende det hele ryggen, fornægte sine magiske evner, glemme sandheden om sit ophav og den rolle, det giver hende og forblive død for resten af verden.

Du kan ikke flygte fra din arv, uanset hvor tung en byrde, den er. Med et stik i hjertet kan hun høre Julians formaninger for sig som svar på hendes tvivl. *Stå ved den du er!*

Prøvende trækker hun vejret helt ned i maven. Nej. Det føles forkert at gemme sig i jagthytten. Hun savner at kunne vende tilbage til et hjem, og Askenfjeld er det eneste hjem, hun nogensinde har haft. Det er det eneste faste holdepunkt, hun har kendt. Det kan ikke passe, at Anjanka skal holde hende væk. Hun er nødt til at prøve på at få kræmmersken til at forstå, at de begge kan bo på Askenfjeld.

”Jeg tror altså, jeg tager hjem!” Mirja rejser sig svajende op.

”Som du vil. Men måske du skal vente til at du kan holde dig på benene.” Agnar ser ikke på hende, da hun synker ned på stubben

igen. Hendes ben ryster under hende og føles svage og utilregnelige. Frustreret gnider hun sine lår for at få dem til at slappe af. Hun er ikke klar til en lang tur igennem skoven endnu, det er tydeligt.

”Hvem er ellers blevet tilbage på Askenfjeld?” spørger Mirja.

Agnar ryster på skuldrene, som om han allerede har mistet interessen for samtalen. Hans blik søger skoven.

”Jeg ved, at Julian er forsvundet ind i asken,” fortsætter Mirja. ”Jeg så det ske lige inden det store brag.” Savnet lægger sig som en tung dyne over hende. Hun har svært ved at forestille sig Askenfjeld uden sin barde. Agnar har ret. Intet bliver som før.

Jægeren løfter et øjenbryn. ”Du skal ikke sørge over Julian. Han er ikke død, Mirja. Han er en træånd, de er ikke lige sådan at slå ihjel.”

”Hvad mener du? Jeg så ham forsvinde! Han er ikke mere!” Mirja stirrer ned mod borgen i det fjerne.

”Julian, barde af Askenfjeld, er ikke mere nej, men askens træånd lever videre i asken. Det giver mening for en træånd at vende tilbage til sit træ. Det er de nødt til før eller siden. Træet er hans sande form.”

Mirja bider tænderne sammen. Og hvad så om hans ånd lever i et træ? Hun kan ikke længere høre ham spille eller spørge ham til råds. Det var ham, der beskyttede hende. Ham der vidste, hvad der

skulle gøres. Hun har brug for ham, nu mere end nogensinde. Han ville vide, hvad hun skulle gøre med sit liv.

”Kan det være, han kommer ud af træet igen?” Mirja piller i en løs tråd i sit ærme.

”Jeg tvivler,” brummer Agnar. ”Asken skal nok bruge noget tid på at komme sig. Hvis asken nogensinde vælger at tage menneskelig form igen, er det nok først om lang tid.”

Mirja nikker, selvom hun ikke kan acceptere jægerens ord. Der må findes en måde at få Julian ud af træet igen. Hun husker tydeligt, hvordan hun påkaldte barden ved hans sande navn, Sølvbark, efter han rørte ved Griftbannen, Miramars magiske kniv. Kniven var så kraftfuld, at den nær havde brudt Julians forvandling dengang, men Mirja havde mestret knivens kraft og trukket ham tilbage til sit menneskelige jeg. Måske kan hun med Griftbannens hjælp få Julian tilbage, så han kan råde hende en sidste gang? Hun ser det stolte asketræ for sig, knejsende midt i borggården, og smiler.

”Hvor er Miramars skrin?” En kulde omslutter hende i samme øjeblik, hun siger ordene.

”Skrinet er i sikkerhed under sengen inde i hytten. Du klamrede dig til det, da jeg fandt dig ved Egfaderen,” beroliger Agnar.

Mirja nikker. Hun ved, hvad hun må gøre. ”Jeg tager afsted, så snart jeg er stærk nok. Hvor lang tid tager det at komme frem til

borgen herfra?” Hun knytter hænderne ned langs siderne og skuer ud over den vældige skov.

”To dage til fods for at nå hulvejen, vil jeg tro. Måske tre, i dit tempo.”

”Fint.” Hendes håndflader bliver svedige ved tanken om det hun er nødt til at gøre; at bevæge sig ud i skovens bundløse vildnis. Hun har altid frygtet skoven, så længe hun kan huske. Nu skal hun drage ud i den, alene. ”Forbandelsen er hævet. Så der er ikke længere noget at frygte ved at gå i skoven,” Mirja synker en klump, ”vel?”

Agnar vender sig mod hende og ser hende ind i øjnene. ”Forbandelsen er hævet, ja, men det betyder ikke, at Askeskoven er sikker. Alt for længe har den været formørket og i dvale. Der lister væsner rundt i skoven nu, som ikke har betrådt skovbund i hundrede år. Hvem ved, hvad de bærer med sig af nag og begær? Man skal træde varsomt. Skoven er farlig at drage igennem alene.”

”Men det gør du da! Du går på jagt alene!” Mirja gengælder jægerens blik.

Det smil, Agnar sender hende, får det til at løbe koldt ned ad ryggen på hende.

”Jeg jager ikke længere alene.” Hans raspende stemme lyder som et dyr, der hvæser. Så rejser han sig, banker piben mod håndfladen og går tilbage mod jagthytten.

”Kom ind og hjælp med haren! Vi må have noget ordentlig føde i dig, hvis du skal klare turen til Askenfjeld,” kalder han over skulderen. ”Vi skal nok følge dig derhen, når tiden kommer!” Døren til hytten går i med et bump.

Mirja sidder alene tilbage og indånder de sidste røgringe. *Vi?*

ANNE SPANGET-LARSEN

Foto: Saxkjær Photography

Anne Spanget-Larsen elsker historier, hvori der indgår fantastiske elementer, og er inspireret af alt fra gamle myter og sagn til klassisk fantasy og magisk realisme.

Hun har en kandidatgrad inden for engelsk litteratur og kommunikation og arbejder til dagligt som musikkonsulent.

I fritiden nyder hun sin have, udvikler drabelige rollespilscenarier, læser i skyggen, spiller brætspil og computerspil samt – selvfølgelig – skriver historier.

Vildtmaner er anden bog om *Askens Magikere* og fortsætter fra seriens første bog, *Askenfeld*. Anne har desuden bidraget til novelleantologier med temaer som FN's Verdensmål og Solarpunk.

Anne er vinder af KRABATs Fantasykonkurrence med sin debutbog *Askenfeld*.